

Sygn. akt II PSK 232/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko Straży Miejskiej w B.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 30 listopada 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 25 listopada 2020 r., sygn. akt V Pa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2020 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację pozwanej S. w B. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 8 września 2020 r. w sprawie z powództwa A. B. przeciwko S. w B. o przywrócenie do pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, skoro w dacie wypowiedzenia umowy o pracę A. B. podlegał szczególnej ochronie trwałości stosunku pracy na podstawie art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, to pozwana nie mogła bez uzyskania uprzedniej zgody zarządu zakładowej organizacji związkowej dokonać definitywnego wypowiedzenia umowy o pracę. W każdym przypadku powzięcia zamiaru wypowiedzenia umowy o pracę pracownikowi objętemu ochroną z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych, pracodawca jest związany

stanowiskiem zarządu zakładowej organizacji związkowej w tym zakresie. Decyzja co do dalszego pozostawania w zatrudnieniu działacza związkowego leży więc w gestii zarządu organizacji związkowej, a brak zgody na wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy nie pozwala pracodawcy na dokonanie tej czynności wobec działacza związkowego, niezależnie od przyczyny leżącej u podstaw zamiaru pracodawcy. W kontekście naruszenia art. 8 k.p., Sąd Okręgowy w całości podzielił rozważania Sądu pierwszej instancji. Zdaniem Sądu Rejonowego zarzuty wobec pracownika wskazane jako przyczyny wypowiedzenia umowy nie miały wagi decydującej dla uznania zasadności naruszania art. 8 k.p. przez szczególną ochronę powoda. Sąd Rejonowy zwrócił również uwagę na wielomiesięczną współpracę powoda ze związkiem zawodowym. W ocenie tego Sądu zrozumiałe było, że informacja od pracodawcy o zamiarze zwolnienia powoda zintensyfikowała działania dotyczące wstąpienia A. B. do związku i objęcie go ochroną.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu prawa materialnego: art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych w związku z art. 8 k.p.

Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. o następującej treści: Czy przyjmowanie pracownika w poczet członków organizacji związkowej z jednoczesnym objęciem tego pracownika szczególną ochroną związkową, po uprzednim (kilka dni wcześniej) powzięciu przez organizację związkową informacji od pracodawcy o zamiarze wypowiedzenia temu pracownikowi umowy o pracę, stanowi naruszenie prawa do ochrony związkowej, jest instrumentalnym wykorzystaniem przepisów o szczególnej ochronie działaczy związkowych w celu nieuzasadnionej ochrony trwałości stosunku pracy jak też i nadużyciem prawa do tej ochrony, w szczególności w sytuacji, gdy pracownik objęty szczególną ochroną związkową przed dniem objęcia go tą ochroną, nie wykazywał aktywności w działalności związkowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941). Istotne zagadnienie prawne może odnosić się zarówno do prawa procesowego, jak i materialnego. Jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, Legalis 1508600; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, Legalis 1482401; z dnia 24 maja 2016 r., I CSK 666/15, LEX nr 2080880). Innymi słowy istotne zagadnienie prawne powinno kotwiczyć się w regulacji prawnej, która powinna zostać przeanalizowana i opracowana, tak aby to wpierw sam skarżący mógł stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2015 r., III UK 206/13).

W rozpoznawanej sprawie skarżąca sformułowała zagadnienie prawne bez wskazania przepisu prawa, na gruncie którego się ono ujawniło. Stosowna regulacja prawna nie została również zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527).

Nadto, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na założeniach faktycznych sprzecznych z ustaleniami sądu odwoławczego, co nie zasługuje na uznanie w świetle art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 lutego 2014 r. wprost wskazał, że wiązanie przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej z nieustalonym w sprawie stanem faktycznym należy uznać za niedopuszczalne (I UK 410/13, LEX nr 1646933). Sądy *meriti* przyjęły, że powód współpracował ze związkiem zawodowym od wielu miesięcy, służąc mu swoją wiedzą, w tym w sprawach dotyczących interpretacji grafików czasu pracy strażników. Dodatkowo Sąd Rejonowy podniósł, że okoliczności te są sądowi znane z urzędu ze sprawy, w której powód zeznawał w charakterze świadka. W świetle powyższych ustaleń niezasadne jest twierdzenie, iż „Powód ani Zarząd Organizacji Zakładowej NSZZ „S.” Pracowników S. w B. nie przedstawili żadnych dowodów na potwierdzenie zaangażowania Powoda w działalność związkową przed dniem 23 sierpnia 2018 r. Powód nie przedstawił żadnych dowodów, iż od marca 2018 roku wymieniona organizacja związkowa kierowała do Pracodawcy pisma dotyczące zauważonych przez niego nieprawidłowości. Powyższe prowadzi

do jednego wniosku, iż tej współpracy nie było, a twierdzenia o zaangażowaniu Powoda w działalność związkową są gołosłowne”.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.